

DIVADELNÍ PROMENÁDY

„...Vášnivý a horký vztah ke všemu...“ Tato věta, vytržená z kontextu Hilarova *Zápisníku*, chraakterizuje snad nejlépe tvorbu řečeného režiséra a zároveň vystihuje to, čeho se dnešnímu divadlu nedostává. Kolem Hilarovy scény se vytvořila atmosféra práce, zaujetí a polemik. Divadelní kritika a my, lidé, kteří jsme sledovali jeho realizace z galérií, byli jsme často strženi k nadšení a mnohdy k odporu, ale souhlasíce s Hilarem, či odmítající ho, sdíleli jsme všichni též názor, pokud šlo o třídu jeho umění, a dnes jako předtím vyznáváme, že to byl jevištní tvůrce a umělec. Tím palčivěji si uvědomujeme, že nemá nástupce. Jeho prázdným místem přecházejí stíny kandidátů. Je to komedie plná omylů, nad níž, jak se zdá, nevidíme v Národním divadle dlouho lepší. Některá jména, která přitom padají, mohou být vyslovována ve spojitosti s divadelní prací ironicky a zazněla snad jen jako projev nevhodně osvědčené osobní důvěry (tu mám na mysli i návrh J. Bartoše), jiná jsou bez barvy, a opět jiná nemají ani špetku naděje, že dojdou sluchu ministerstva. — Domnívám se, že je zakázáno být vynalézavý na cizí účet, a jsem si vědom, do jaké míry je nevhodné postrkovati umělci na promenádě divadelních kandidatur, ale přece prosím o dovolení, když už bylo vysloveno bez mého vědomí mé jméno jako kandidáta, abych směl, odmítaje tento návrh, vyjmenovati několik osobností, z nichž každá znamená znalost divadelních věcí a dobré dílo. Je to F. X. Šalda, Václav Tille, Jiří Mahen, O. Fischer, J. Honzl, E. F. Burian, K. Dostal a K. Čapek.